

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SR Piotr Gensikowski
Protokolant:	Wioletta Fabińska

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w G. M. S.

po rozpoznaniu na rozprawie 17.1.2017 r., 27.3.2017 r. oraz 8.6.2017 r. i 20.7.2017 r. w sprawie

P. G.

s. L. i E. z d. C., ur. (...) w W., zam. G.,

ul. (...), obywatelstwa polskiego, karanego, PESEL: (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 2 stycznia 2014 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Bank (...) (Sp. z o. o.) Oddział w (...) z siedzibą przy Alei (...) w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) złotych w ten sposób, że w trakcie ubiegania się o zawarcie kredytu konsumenckiego na nazwisko K. W. posłużył się podrobionym dowodem osobistym wystawionym na dane personalne K. W. oraz przedłożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków uzyskiwanym w Sklepie (...), (...)-(...) G. ul. (...) na dane K. W., które to dokumenty miały istotne znaczenie dla przyznania kredytu i zawarł umowę kredytu konsumenckiego na nazwisko K. W., na której podrobił podpis K. W. czym wprowadził kredytodawcę w błąd co do faktycznego kredytobiorcy i jego sytuacji majątkowej, działając na szkodę w/w Banku oraz K. W., **tj. o przestępstwo określone w art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

orzeka:

stosując na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisy k.k. obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r.

1. Oskarżonego **P. G.** uznaje za winnego tego, że w okresie od 2 stycznia 2014 roku do 8 stycznia 2014 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Bank (...) (Sp. z o. o.) Oddział w (...) z siedzibą przy Alei (...) w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) złotych w ten sposób, że w trakcie ubiegania się o zawarcie kredytu konsumenckiego na nazwisko K. W., w celu użycia za autentyczne, posłużył się podrobionym dowodem osobistym wystawionym na dane personalne K. W. oraz podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu i wysokości zarobków uzyskiwanym w Sklepie (...), (...)-(...) G. ul. (...) na dane K. W., które to dokumenty miały istotne znaczenie dla przyznania kredytu i zawarł umowę kredytu konsumenckiego na nazwisko K. W., którą, w celu użycia za autentyczną, podrobił w ten sposób, że podrobił na niej podpis K. W. czym wprowadził kredytodawcę w błąd co do faktycznego kredytobiorcy i jego sytuacji majątkowej, działając na szkodę wymienionego banku, tj. występku

określonego w art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) Bank (...) (Sp. z o. o.) Oddział w (...) z siedzibą przy Alei (...) w G. kwoty (...) zł (siedem tysięcy złotych),

3. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. pisemne uzasadnienie wyroku zostało ograniczone do rozstrzygnięcia o karze i innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku)

Występek przewidziany w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Rozważając w tych ramach wymiar kary wobec oskarżonego **P. G.** Sąd uwzględnił następujące okoliczności. Uwzględniając dyrektywę proporcjonalności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, Sąd na niekorzyść oskarżonego potraktował wysokość szkody w kwocie (...) złotych. W ramach tej samej dyrektywy na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił podrobienie przez niego dowodu osobistego na inną osobę, podrobienie zaświadczenia o zatrudnieniu, a następnie podrobienie umowy kredytowej. Wszystkie wymienione czynności oskarżony wykonał osobiście, co zdaniem Sądu należało potraktować jako okoliczność obciążającą w wymiarze kary. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej na niekorzyść oskarżonego Sąd potraktował okoliczność, że oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo, będąc uprzednio funkcjonariuszem Policji. Zdaniem Sądu wykorzystywanie przez oskarżonego metod poznanych w pracy od podejrzanych w sprawach o podobne przestępstwa należy ocenić zdecydowanie negatywnie w ramach wymiaru kary. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej na niekorzyść oskarżonego Sąd potraktował uprzednią karalność oskarżonego za podobne przestępstwa. Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. (...) oskarżony został skazany za podobne przestępstwo na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby (k. 217). Przytoczone skazanie nie powstrzymało jednak oskarżonego przed popełnieniem nowego czynu przypisanego mu w sprawie Sądu Rejonowego w G. o sygn. akt (...), a także nie powstrzymało go przed popełnieniem nowego czynu przypisanego mu w tym postępowaniu. Na korzyść oskarżonego Sąd uwzględnił, że zawiadomił on organa ścigania o popełnionym przez niego przestępstwie składając wyjaśnienia w innej sprawie prowadzonej przeciwko niemu przez Prokuraturę Rejonową w G. (k. 4-8). Na korzyść oskarżonego Sąd uwzględnił również okoliczność, że jego wyjaśnienia złożone w tej sprawie pozwoliły na ustalenie stanu faktycznego i dokonanie oceny prawnej jego zachowania.

Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że należało wymierzyć wobec oskarżonego **P. G.** na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Wymiar tej kary co do jej rodzaju odpowiada zdaniem Sądu stopniowi społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, który należy ocenić jako dość znaczny. W ocenie Sądu kara co do jej rodzaju nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który należy uznać podobnie za dość znaczny. Sąd wymierzając karę pozbawienia wolności w tym wymiarze wyszedł z przekonania, że jej rodzaj odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu poprzednia karalność oskarżonego za podobne przestępstwa przemawiała za tym, że czyn, który popełnił oskarżony nie miał charakteru wyjątkowego, stanowiąc wyraz lekceważenia i nieakceptowania zasad współżycia w społeczeństwie. W świetle tych okoliczności nie ulega zatem wątpliwości, że dla powstrzymania oskarżonego przed popełnieniem innego lub podobnego przestępstwa za konieczne należy uznać wymierzenie mu kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, a także społeczności, w której znajduje się oskarżony, że przestępstwo oszustwo spotyka się z natychmiastową reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. W zakresie wymiaru kary pozbawienia wolności Sąd miał na względzie okoliczność, że zawiadomił on organa ścigania o popełnionym przez niego przestępstwie składając wyjaśnienia w innej sprawie prowadzonej przeciwko niemu przez Prokuraturę Rejonową w G. (k. 4-8), a także jego

wyjaśnienia złożone w sprawie, które pomogły sądowi dokonanie ustaleń faktycznych. Sąd wymienione okoliczności potraktował jako łagodzące w wymiarze kary. W ocenie Sądu wymienione okoliczności nie mogły jednak przemawiać za wymierzeniem wobec oskarżonego kary łagodniejszego rodzaju niż kara pozbawienia wolności, a mianowicie kary grzywny albo kary ograniczenia wolności. Wymierzeniu wobec oskarżonego innego rodzaju kary niż kara pozbawienia wolności sprzeciwiał się dość znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, jak i podobnie znaczny stopień winy oskarżonego. W tym miejscu jeszcze raz należy przypomnieć, że oskarżony osobiście wykonał wszystkie czynności popełnionego przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za popełnienie podobnego przestępstwa. Jeżeli oskarżony będąc prawomocnie skazanym za podobne przestępstwo na karę pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w T. popełnia kolejne podobne przestępstwo przypisane mu w tej sprawie, to z jakich względów sąd w tym postępowaniu ma wymierzyć mu karę łagodniejszego rodzaju niż kara pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu wykonanie kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego jawiło się w momencie orzekania jako bezwzględnie konieczne, gdyż w świetle art. 69 § 1 i 2 k.k. nie zasługiwał on na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Podejmując taką decyzję sąd miał na względzie, że wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. (...) oskarżony został skazany za podobne przestępstwo na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby (k. 217). Przytoczone skazanie nie powstrzymało jednak oskarżonego przed popełnieniem nowego czynu przypisanego mu w sprawie Sądu Rejonowego w G. o sygn. akt (...), a także nie powstrzymało go przed popełnieniem nowego czynu przypisanego mu w tym postępowaniu. Z tych wszystkich względów, uznając, że nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego, orzeczono jak w punkcie 1-szym wyroku.

W punkcie 2-gim wyroku orzeczono o obowiązku naprawienia szkody, gdyż do dnia wydania wyroku szkoda ta nie została naprawiona.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd w punkcie 3-cim wyroku zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku uiszczenia opłaty, zwolnił także go od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, którymi obciążył Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie okoliczność, że obecnie oskarżony ma na utrzymaniu małoletnie dziecko (k. 152v.).